

VIROLET

BUSCANT TORRE

—Mira, noia, aquesta és la que ens convé: Torre a deu minuts del tramvia... etc.» Avui mateix la aniré a veure.
—Sí, però sobre tot fixat bé en els minuts que hi estàs, que és ço que més ens interessa.

Efectivament, l'home, en saltar del tramvia, tirà del rellotge i es disposà a autocronometrar-se (no direu que la paraula no sigui esportiva) tenint en compte fins les dècimes de segon.

Però, nois, comença a pujar per un carrer i passen cinc minuts, i passen deu, i passa mitja hora... i res, semblava el conte d'aniràs i no tornaràs!

Quan feia més de tres quarts que caminava, arribà a la torre en qüestió en l'estat lamentable que fàcilment podeu suposar en un home de les seves edat i panxa.

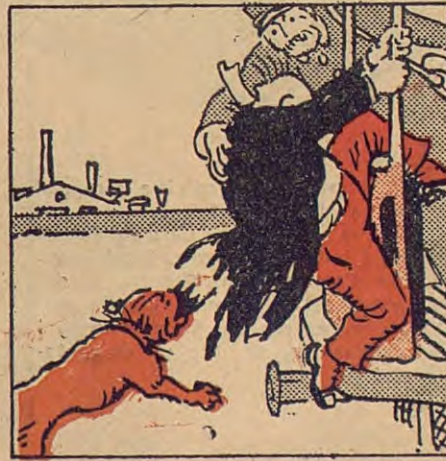
Naturalment, al qui va sortir a obrir li va clavar un escàndol:
—Sembla mentida que tingueu tanta barra! Aquesta torra està a deu minuts del tramvia?

—Què no està a deu minuts del tramvia? Aviat ho podreu veure!
—I ara! Què fa aquest animal? Es capaç d'adquisar-me el gos!

I tant si va ésser capaç! I allí haurieu vist una cursa interessant. Ni que es disputessin una Copa oferta per el C. D. B. P. F. R.!!

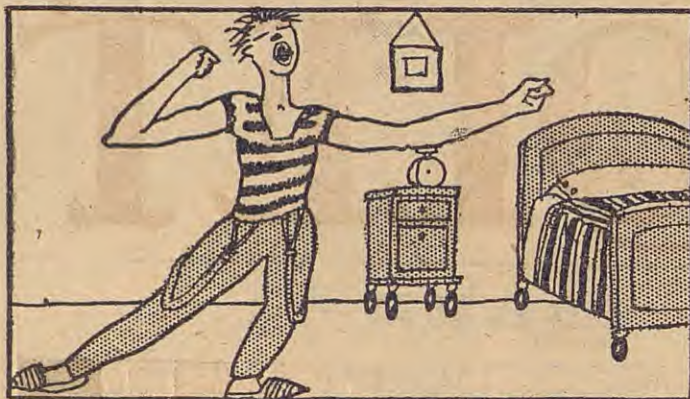

El senyor va arribar un segon tres quints més aviat que el seu rival. I va tenir sort de que en aquell moment precis passés la meta... vull dir el tramvia... que sí no!!

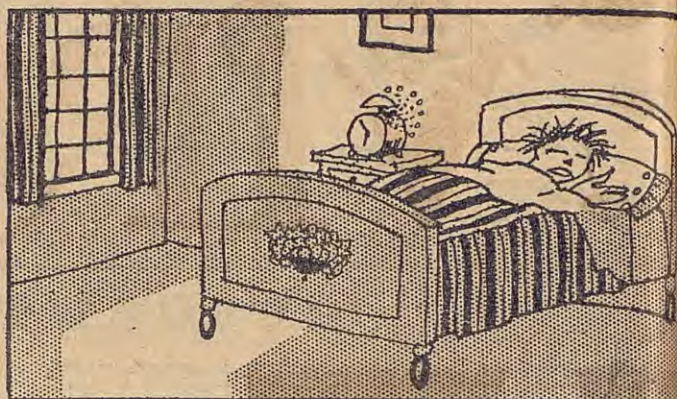

En arribar a casa, la seva dona li preguntà:
—Què? Realment estava a deu minuts?
—Noia, no sé què dir-te. A l'anar he estat a prop d'una hora i al tornar, dos minuts i mig!

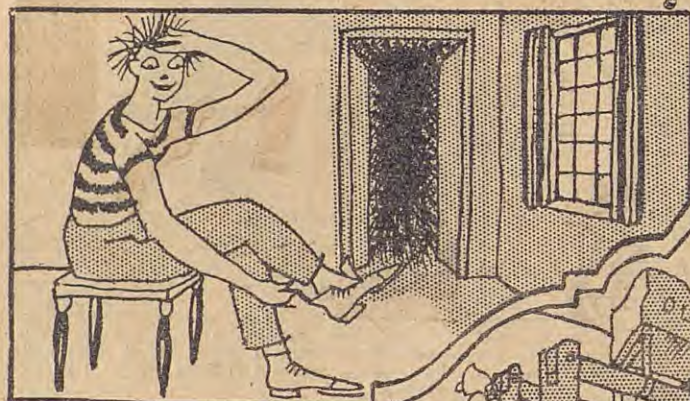
EN MAI-ES-LLEVA INVENTA UN DESPERTADOR

En Mai-es-lleva era l'home del món a qui li costava més abandonar els llençols.

Dormia tan fort, que ni el despertador el desvetllava. Verament, allò no podia continuar!

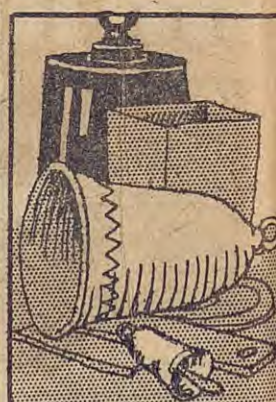
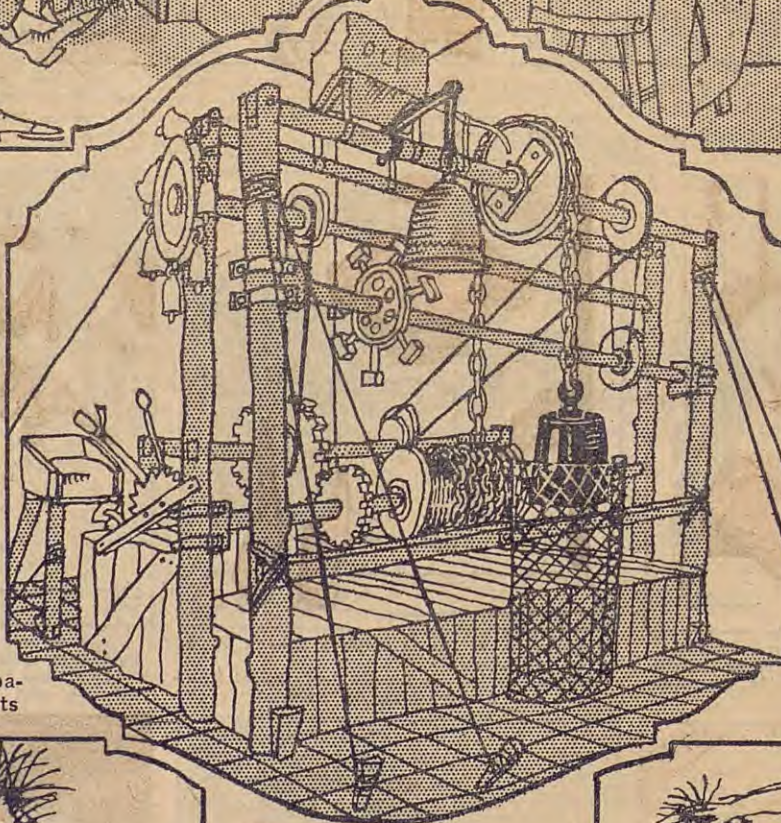
Un dia, tingué la gran idea: Ell mateix construiria un despertador...

...capaç de treure-li la son. Des d'aleshores qu...

ja no va sossegar. Treballant de dia i nit va fer tots

els plànols. I quan tingué resolt l'aparell...

Però, quina no fou la seva sorpresa el dia que tenia d'inaugurar-lo, en veure que no podia pas aclucar els ulls!

...l'aparell, es dedicà a comprar tot ço que li feia falta.

Fins que, a força de treure's hores i hores de dormir, logrà montar l'artefacte a l'habitació del costat del dormitori. Aquella màquina, carregada de campanes i oampanetes, sí que el despertaria!

I al sortir el sol, el trobà estirant-se els cabells. El desgraciat ja s'havia acostumat a no dormir!

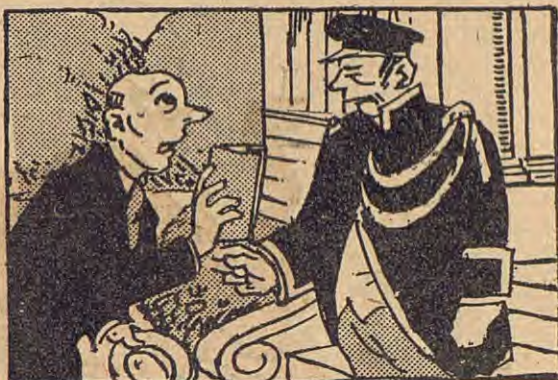
Masses intermediaris!

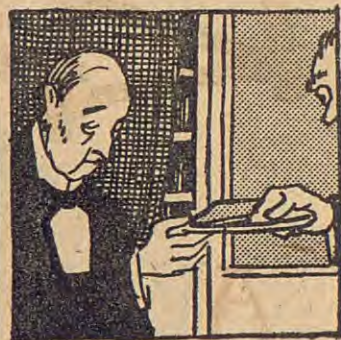
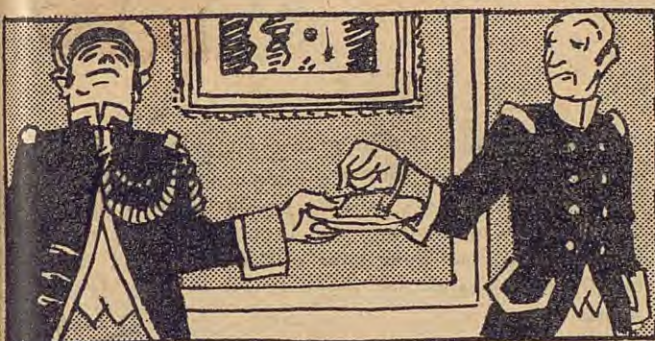
En Pere Fulano de Tal va trobar una cartera plena de bitllets, però no el tramvia, sinó de banc, que són generalment més apreciats, encara que no hi valen cap-i-cues.

I com que en Fulano té la debilitat de sentir-se honrat, va pensar tot seguit en tornar els bitllets al seu llegítim amo que, per una tarja de la cartera, va enterar-se erà el Marquès de Pavero.

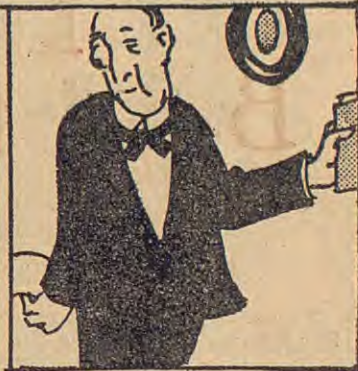
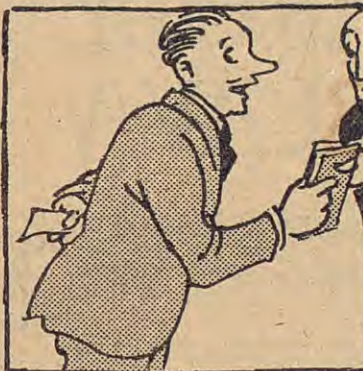
Immediatament va presentar-se a casa del noble Pavero. Però el porter no va dignar-se deixar-lo entrar, encara que va tenir la condescendència de cuidar-se de fer trametre la cartera.

El porter la féu a mans d'un criat, el criat a les de l'ajuda de cambra, i així successivament, fins que el valuós objecte anà a parar a l'intendent.

Aquest el féu arribar a les pròpies mans del Marquès (el qual en aquell moment estava llegint les cròniques del «Tío Mereje»). El noble senyor del Pavero es quedà la cartera i els bitllets. I separant-ne uns quants d'aquests, ordenà que els donessin, junt amb les gràcies, a l'honrat ciutadà.

L'intendent féu cursar els bitllets i les gràcies, però en susstragué un (no vindrà l'aquil) i així anaren voltant els bitllets i les gràcies. Aquestes es mantienien incòlumes; el feix dels altres anava debilitant-se.

Una minyona també intervingué, aprofitadament, fins que, en arribar al porter, sols quedava un bitllet i les gràcies.

Aleshores el porter va donar miltes mercès a en Fulano de Tal... i va quedar-se el darrer bitllet. L'honrat ciutadà va desmaiarse de repent!

① VIATGE A RUSIA

AVENTURES DEL BARÓ DE BOLA-BLAVA

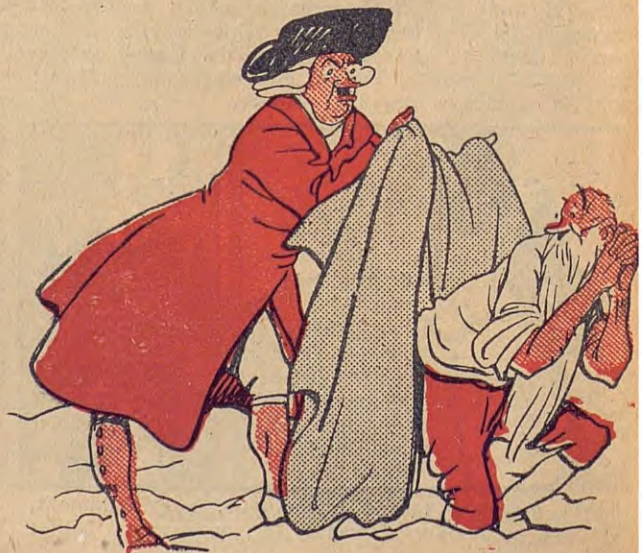
Adaptació de XAVIER BONFILL

Il·lustracions de G. CORNET

Fou per una veritable casualitat que pervingueren a les meves mans les facècies d'aquest cavaller il·lustre, campió dels fets excepcionals i de les gestes extraordinàries. Recercant papers en un important arxiu d'una ciutat alemanya, vaig descobrir un plec bastant voluminós, que l'acció del temps havia ja deteriorat qui-sap-lo, però que encara conservava pàgines senceres en regular bon estat. Vaig llegir-ne algunes i tinc de confessar sincerament que em produïren una mena d'estupor, no exent, per això, de certa admiració per a qui es presentava com protagonista dels esdeveniments més espatarrants que en el món hagi presenciats persona nada. Es veritat que als primers moments vaig creure en una enginyosa invenció d'un tipus per demés fantasista, però en seguir llegint la nombrosa llista de coses inusitades ocorregudes al noble senyor, deguí resistir-me a pensar que podés existir mai una persona que fos capaç d'inventar-se una corrua tal de mentides tan terriblement extraordinàries. Com que, malgrat les recerques fetes, no he pogut esbrinar si el misteriós Baró ha existit mai i, en conseqüència, si els fets que relata són en veritat succeïts històrics, dec fer constar que no tinc pas l'intenció de fer passar com a cert tot ço que vaig a transcriure, rebutjant en absolut la paternitat d'aquesta narració que és única i exclusivament del Cavaller de Bola-Blava. Es ell, doncs, el qui us parla.

Vaig emprendre el meu primer viatge en ple hivern, ca segons descripcions d'innombrables viatgers, els camins de nord d'Alemanya, de Polònia, de Curlàndia i de Livònia—que són més impracticables que la ruta del temple de la vitut—milloren moltíssim amb el fret i la neu. Viatjava cavall, que és sense cap dubte el millor mitjà de transport sempre que el cavall i el cavaller sàpiguen la seva obligació; així pot un home aturar-se quan li convé i seguir a marxa quan li és més plaent. Anava lleugerament vestit i la manca d'adequats abrigalls la notava més i més a mida que avançava vers el nord-est. Figureu-vos, doncs, enmig d'un temps tan cru i sota un clima tan dur, a un pobret vell que s'ajeia al costat d'un camí de Polònia exposat al vent gelat i no tenint gairebé amb què cobrir el seu cos. L'aspecte d'aquell dissortat em despertà tanta llàstima, que malgrat córrer el perill de quedar-me encarcerat de fred, vaig treure'm la capa i li vaig donar. Quasi instantàniament, el vellec va desaparèixer mentre sonava pels aïres una veu dolça i suau, com vinguda del cel, que deia: «Aquesta bona acció teva serà abastament recompensada. De tot sortiràs amb èxit, car la Providència no t'abandonarà ja mai!»

Animat per les misterioses paraules, vaig continuar el viatge, fins que la nit vingué i les tenebres ho embolcallaren tot. No sabia pas on em trobava; cap soroll ni cap s...

nyal m'indicaven que per allí s'hi trobés un poble. Tot el país estava cobert per la neu i em confessava totalment desorientat. Afadigat el cavall, i sense que jo tingués forces per a seguir cavalcant, em vaig decidir baixar i em disposí a passar allí mateix la nit, esperant que a l'endemà podria continuar el camí amb més probabilitats d'èxit. Vaig lligar el cavall a una mena de punta de branca d'arbre que sobressortia de la neu, vaig treure'm les sabates, que m'oprimien els peus, i, posant una de les pistoles a l'alcanç de la mà, vaig ajeure'm tranquil·lament esperant la son que no trigà gaire en arribar.

No sé pas quan temps vaig dormir, però si que puc assegurar que quan vaig obrir els ulls, era ja dia clar. Però ço veritablement extraordinari és que em vaig trobar al bell mig de la plaça d'un poble, amb les sabates al meu davant, col·locades tal com les havia deixat i amb la pistola a l'abast del braç dret. Ço que no vaig veure fou el cavall que, qui sap on havia fugit o bé qui se l'havia endut! Ja estava a punt d'indignar-me i d'esbravar la meua irritació amb uns quants mots violents, quan una remor em féu girar el cap. Era un nombre considerable de vilatans, potser tots els que la població contenia, que en animats grups parlotejaven i accionaven com si comentessin algun esdeveniment inusitat. De prompte, uns renills que venien d'enlaire em feren aixecar els ulls, i—oh, meravella!—vaig veure el meu cavall que estava suspès de la punxa del campanar.

Aviat vaig comprendre ço que havia succeït. En arribar a aquell lloc, el poble estava completament cobert de neu, sortint-ne tan sols el remat del campanar que jo havia pres per la punta d'una branca d'arbre. Durant la nit s'havia temperat sobtadament el temps i mentre jo dormia, la neu s'havia fos, baixant-me a poc a poc i suaument fins a terra ferma. No cal dir com, en explicar això, vaig ésser contemplat amb curiositat i respecte pels vilatans i com vaig ésser coralment saludat per les autoritats. No gens menys, aquestes em feren veure el perill en que estava el meu cavall i la impossibilitat d'anar a desfermar-lo. Més jo vaig fer posar un bon munt de palla al peu del campanar i agafant la pistola vaig apuntar a les regnes. Sortí el tret i romput el lligam que el subjectava, el cavall

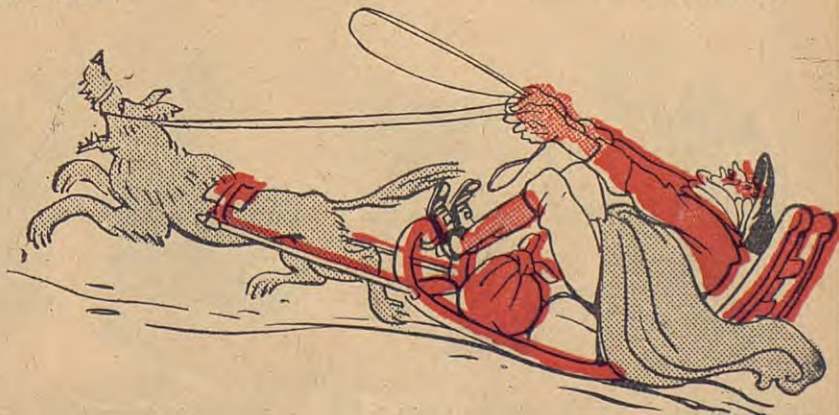
anà a caure en la flonjor de la palla que li esmortuí el cop evitant que es fes gens de mal.

Després d'haver acceptat un banquet d'honor que em va dedicar el municipi i d'ésser complimentat per tota la gent principal de la rodalia, vaig marxar d'aquella hospitalària població que em féu objecte d'un comiat sincerament entusiasta. Tot em va anar bé fins a la meua arribada a Rússia, on no hi ha la costum d'anar a cavall durant l'hivern. Així és que vaig pendre un trineu d'un sol cavall per a dirigir-me tranquil·lament a la capital del gran estat moscovita. Ara no sé exactament si fou a Estònia o a Ingria, però recordo perfectament que fou en mig d'un boscàs paorós on em vaig veure perseguit per un llop terrible. Anava jo assegut còmodament en el meu trineu, quon oint un soroll estrany, vaig tombar el cap i vaig veure la gran bestia que corria àgilment, agullonada de segur per la fam. Amb un cop de fuet, el cavall emprengué més ràpidament la marxa, però el llop apretà de ferm i, lluny de disminuir la distància, l'anava guanyant d'una faisó abastament visible. Aviat vaig veure que no em seria pas possible escapar-me de les seves urpes i em vaig deixar caure en l'interior del meu trineu, deixant que el meu cavall sortís del pas com millor li semblés i pregant a Déu que em tregués en bé d'aquella tràgica situació.

Feliçment, succeí ço que mai m'hauria atrevit a esperar. Sense tenir en compte la meua humil persona, el llop féu un salt, i passant per damunt me uanà a caure sobre la gropa del pobre cavall i en un instant destroçà i devorà tota la part posterior del fidel animal que, foll de dolor i d'espant, volava més que corria. M'havia salvat! Amb tota cura vaig aixecar el cap i vegí que, a mida que se l'anava menjant, la fera ocupava el lloc del cavall. La ocasió era massa favorable per a que no l'aprofités. Així és que, agafant el fuet, em vaig posar a apallissar al llop amb tota la força, el qual, amb la sorpresa d'aquest inesperat obsequi, es va llençar cap endavant amb tota lleugeresa i fent caure en terra l'esquelet del cavall, quedà enganxat amb els mateixos guarniments del meu trineu. D'aquesta manera i sense perdre la bona marxa que havia emprés—i que jo em cuidava de mantenir pel mitjà de continuades i fortes fuetades—el camí es féu tan de pressa, que no tardàrem en arribar a Sant Petersburg, on l'aparició d'un tal tractor animal causà la sorpresa dels vianants i despertà, l'enveja de la major part de ricatxos que es proposaren comprar llops i fer-los domar per a seguir ço que ells creien la moda estrangera que jo havia introduït.

No cal dir que havent entrat amb tan bon peu—vull dir «espantant a la gent»—ben aviat se m'obriren les portes dels salons i dels còrcols freqüentats per la més «alta societat», on, en poc temps, vaig adquirir excel·lents amistats. Entre aquestes, hi havia un vellet ex-general molt simpàtic i agradable, que tenia la gens agradable particularitat de carèixer absolutament de la tapa del cervell que en una guerra havia volat a causa de l'explosió d'una bombarda.

(Continuarà)

No hi ha en el món pitjor mal oom el del mal de caixal.

Hom no pot quasi menjar de tan de dolor que fa.

Mireu com balla el pobret com si els peus piqués de tret.

El prou prova de fumà prò per això el mal no se'n va.

«Diu que behent un traguat a voltes minva un ratet.»

«Potser si amb aigua freda... Tot el cap a la galleda!»

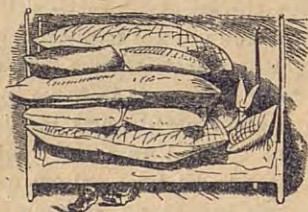
«Un bon foc pot fer-te bé diu la dona— «L'encendré».

Prò el mal aprèta més fort L'home enarborà un garrot!

De tan dolor, el pobret, dóna cops a la paret.

I ja del tot avorrit, decideix ficar-se al llit.

L'infel·lic no pot dormir, tan i tan el fa sofrir!

No troba gens de repòs. Sembla que li corqui l'os.

Ni a terra troba consol car el seu dolor és molt.

Com sembla tenir tots els mals va a veure l'arrenca-caixals.

—No puc viure de turment. —Esperi; segui un moment.

Es home de molta vista aquest reputat dentista.

L'eina prepara a l'instat mestre l'altre està esperant.

I com si res, somrient, s'hi apropa diligent.

—No tingui por, és un ai. Treure un caixal? Això raí!

—Obri la boca ben bé. No's sentirà pas de ré.

Estrada colossal que fa remoure'l caixal

—Una altra i, miri, ja està ja mai més no patirà.

—I miri quin document —M'ha passat tot de repent.

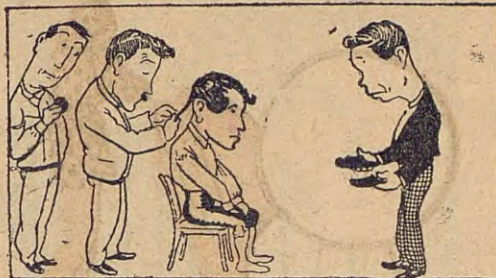

—Dígui'm ara quan li haig de dà. —Deixi-hu... (Però extén la mà).

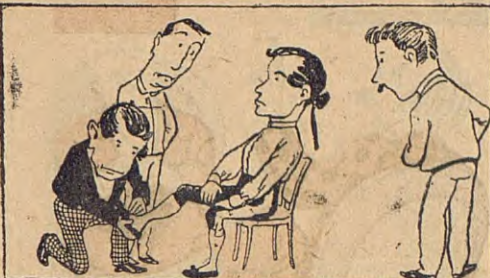

—I quin gust dóna està així sense tenir de pafi!

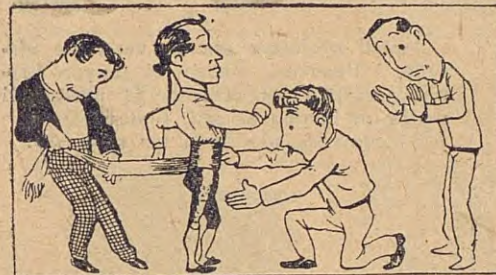
LA TOALETA DEL TORERO

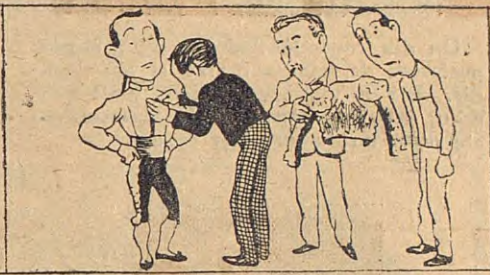
Una hora per a fer-li la cua.

Mitja per a calçar-li les sabatilles de «brega».

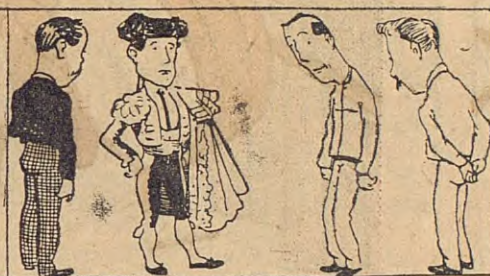
Tres quart d'hora cenyint-li la faixa.

Un grapat de temps per a fer-li el nus de la corbata.

Una eternitat areglant-li els «adornos» de la «chaquetilla».

Dues eternitats per a contemplar-lo, ja vestit, abans d'anar a la Plaça.

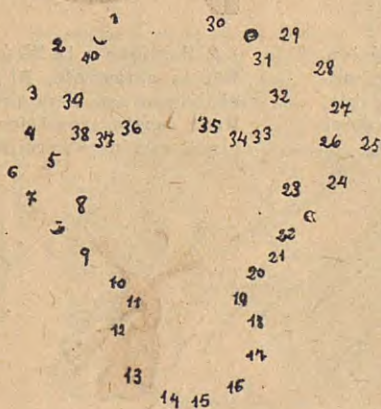
I el primer toro el despulla d'un cop!!!

JEROGLIFIC

ENTRETENIMENT

(Les solucions el número vinent)

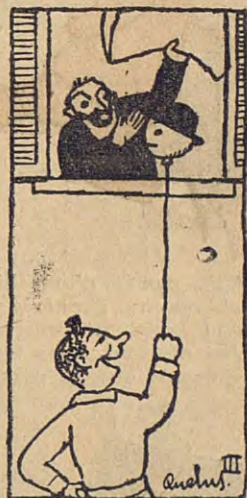
Resseguir correlativament els números amb llapis i sortirà l'efigie d'una bèstia coneguda.

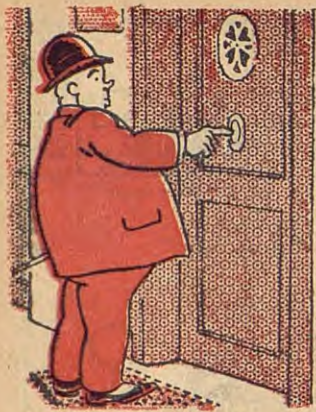
En Pauet Solà i Florit va tenir un acudit.

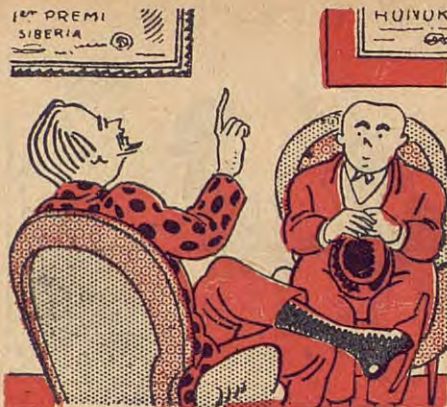
Posà a la bomba el barret fent-la semblà un senyoret.

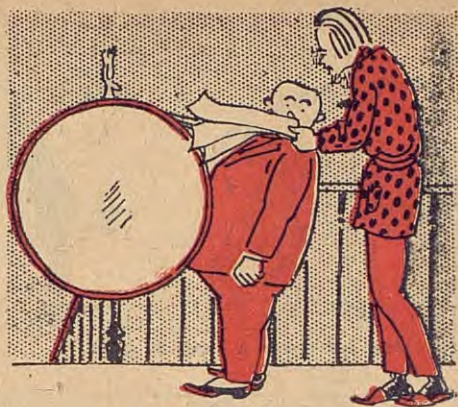
I donà al senyò Riera un disgustet de primera.

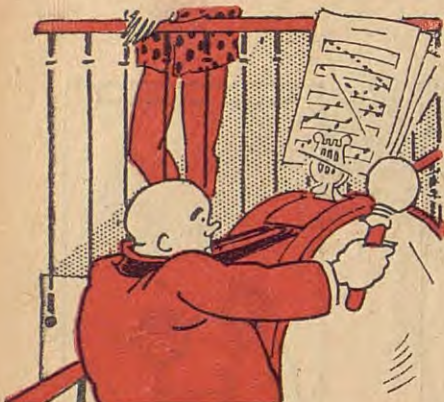
El senyor Bernat era un melomà convençut de tota la vida i la seva gran il·lusió hauria sigut saber tocar algun instrument de lo més musical possible.

Un dia conegué l'adreça d'un famós professor de bombo i això el féu decidir. Anà a visitar-lo, essent molt ben rebut i fent-se càrrec de la transcendència d'un instrument tan cabdal.

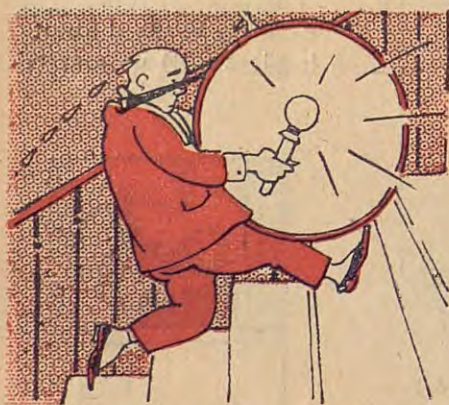
Aquell professor era un veritable virtuós, i l'endemà mateix el senyor Bernat començà les classes. El mestre li penjà un bombo al coll, li donà les solfes i començà per fer-li fer «escales».

I ja tenim al senyor Bernat, ple d'entusiasme, realitzant la seva gran il·lusió de devenir executant, escales amunt i escales avall, mentre el professor, des de dalt de tot, li marcava el compàs amb tota justesa.

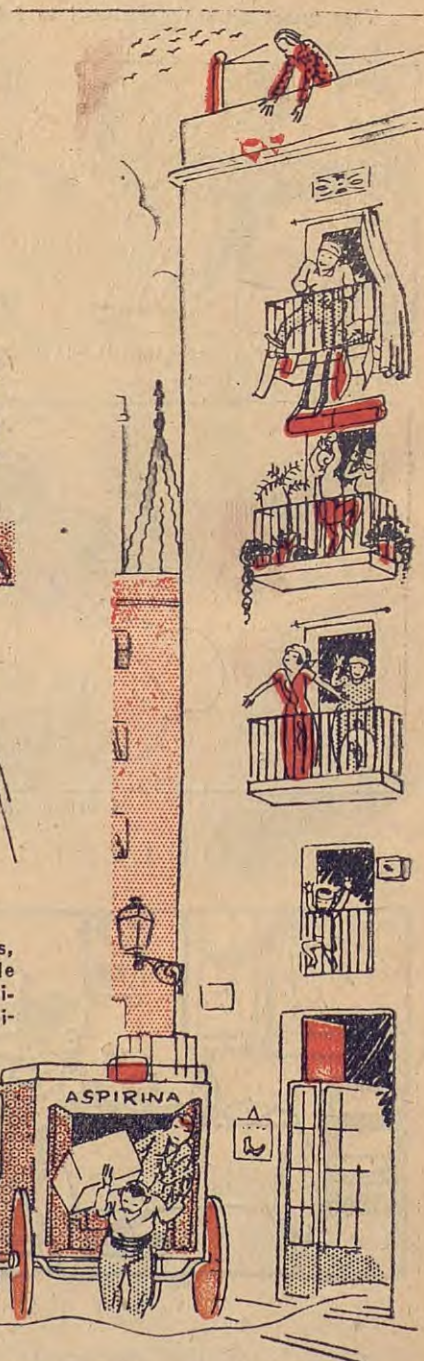
Aviat de les corxeres passà a les semi-corxeres i aleshores calgué activar el pas tal i com les lliçons musicals manen. El senyor Bernat estava molt content de veure com avençava a passes agantades.

Allò, demés d'una lliçó de música, semblava una gimnàsia molt eficaç contra el greix. El professor, inexorable, anava marcant, i les fuses feien córrer al deixeble que no donava l'abast.

A l'arribar a la lliçó de les semi-fuses, fou la catàstrofe. Al debilitat deixeble el bombo se l'emportà, fent una brillant escala cromàtica de lo més vertiginós que mai executant hagi fet.

Anant a parar a la via pública, malgrat que el mestre li cridés des del terrat:—Senyor Bernat, en aquest pas no arribarà enlloc! Vostè vol córrer massa! Això no és una escala, això és una fuga!!!—No cal dir la joia dels estadants d'aquella casa, car d'ençà que tenien aquell veïnatge, s'havia apoderat de l'immoble una virulent epidèmia de migranya.